

ΤΑ ΑΝΤΙΚΛΕΙΔΙΑΓιώργης Παυλόπουλος, *Ποιήματα 1943-2008*, εκδ. Κίχλη

Η Ποίηση είναι μια πόρτα ανοιχτή.
Πολλοί κοιτάζουν μέσα χωρίς να βλέπουν
τίποτα και προσπερνούνε. Όμως μερικοί
κάτι βλέπουν, το μάτι τους αρπάζει κάτι
και μαγεμένοι πηγαίνουνε να μπουν.
Η πόρτα τότε κλείνει. Χτυπάνε μα κανείς
δεν τους ανοίγει. Ψάχνουνε για το κλειδί.
Κανείς δεν ξέρει ποιος το έχει. Ακόμη
και τη ζωή τους κάποτε χαλάνε μάταια
γυρεύοντας το μυστικό να την ανοίξουν.
Φτιάχνουν αντικλείδια. Προσπαθούν.
Η πόρτα δεν ανοίγει πια. Δεν άνοιξε ποτέ
για όσους μπόρεσαν να ιδούν στο βάθος.
Ίσως τα ποιήματα που γράφτηκαν
από τότε που υπάρχει ο κόσμος
είναι μια ατέλειωτη αρμαθιά αντικλείδια
για ν' ανοίξουμε την πόρτα της Ποίησης.
Μα η Ποίηση είναι μια πόρτα ανοιχτή.

Βιογραφικό σημείωμα

Ο Γιώργης Παυλόπουλος (Πύργος Ηλείας, 22 Ιουνίου 1924 – Πύργος Ηλείας, 26 Νοεμβρίου 2008) ήταν Έλληνας ποιητής της πρώτης μεταπολεμικής γενιάς.

Στη λογοτεχνία εμφανίστηκε για πρώτη φορά το 1940, όταν δημοσίευσε δύο διηγήματα στην εφημερίδα Πατρίς του Πύργου. Το 1943 δημοσίευσε το πρώτο του ποίημα «Ο νεκρός Γ.Π.» στο περιοδικό Οδυσσέας (τεύχος 4, Δεκέμβριος 1943), που εξέδιδε ο ίδιος με φίλους του στον Πύργο. Ήταν στενός φίλος με τον Τάκη Σινόπουλο και συνεργάστηκε μαζί του σε μια πειραματική γραφή κοινών ποιημάτων, τα οποία συμπεριέλαβε ο Σινόπουλος στο έργο του. Ήταν επίσης φίλος με τους πεζογράφους Νίκο Καχτίση, Ηλία Χ. Παπαδημητρακόπουλο, καθώς και με τον ποιητή Γιώργο Σεφέρη.

Η πρώτη του ολοκληρωμένη συλλογή ποιημάτων με τίτλο «Το κατώγι» κυκλοφόρησε το 1971. Είχαν ωστόσο προηγηθεί πολλές δημοσιεύσεις ποιημάτων του σε λογοτεχνικά περιοδικά του Πύργου και της Αθήνας, καθώς και σε έναν τόμο για το Σεφέρη, που κυκλοφόρησε στην Αθήνα το 1962.

Τα ποιήματά του μεταφράστηκαν σε πολλές ξένες γλώσσες και περιελήφθησαν και σε σχολικά βιβλία. Ο ίδιος συμμετείχε σε συνέδρια και παρουσιάσεις ποιητών στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ήταν ιδρυτικό μέλος της Εταιρείας Συγγραφέων. Επίσης, ασχολήθηκε ερασιτεχνικά με τη ζωγραφική. Με τη φροντίδα φίλων του, πίνακές του εκτέθηκαν στην ΙΘ΄ Πανελλήνια Έκθεση Ζωγραφικής το 1977.

Τα ποιήματά του, όλα σε ελεύθερο στίχο, έχουν έντονα βιωματικό χαρακτήρα. «Αυτό που γράφω το έχω ζήσει», είχε πει ο ίδιος. Στα πρώτα του ποιήματα σκιαγραφούνται οι τραυματικές εμπειρίες της Κατοχής και του Εμφυλίου. Στα τελευταία του ποιήματα, ο λόγος του επικεντρώνεται στις υπαρξιακές αγωνίες του ανθρώπου: τον έρωτα και το θάνατο.